

Motto:

Když chceš hýbat světem, hni nejdřív sám sebou!

Sokrates

Informace z OÚ

Vážení čtenáři, je neuvěřitelné, jak ten čas rychle utíká. "Alespoň nám, dříve narozeným". Rok se sešel s rokem a je před námi opět měsíc červenec, nejkrásnější měsíc léta, měsíc začátku prázdnin, na který se s nedočkavostí těší naše děti, měsíc dovolených a na tu se zase těšíme my dospělí. Je to čas výletů, čas zájezdů k moři, pro někoho i čas práce na svém domku, na své zahrádce, ale i podvečerní posezení při grilování nebo v útulné hospůdce při dobrém pivu a hudbě. Je to i čas, kdy naše rodiny budou zase po nějaký ten volný den spolu pohromadě, rodiče si budou užívat svých dětí a děti zase svých rodičů. Jménem Zastupitelstva obce Řitka, ale i svým jménem Vám všem přeji krásné a pohodové prožití těchto krásných dní, načerpání nových sil a s posilněným zdravím i příjemný návrat k vaší každodenní práci.

Likvidace velkoobjemového a nebezpečného odpadu mimo termíny plánovaného svozu, který pořádá obec Řitka 2x ročně.

Velkoobjemový odpad mohou říteční občané odvézt do sběrný firmy "Komwag" v Mníšku p. Brdy. Sběrné místo se nachází v části objektu čp. 876 na st.p.č.1310 v k.ú. města Mníšek, dříve areál technických služeb, dnes autobusové garáže přepravce pana Uhra.

Provozní doba sběrného místa:

- V období od 1. dubna do 31. října každý pracovní den od 15:00 do 18:00 hodin a v sobotu od 8:00 do 12:00 hodin (pokud na tyto dny nepřipadá státní svátek).
- V období od 1. listopadu do 31. března vždy v úterý a ve čtvrtek od 14:00 do 17:00 hodin a v sobotu od 8:00 do 12:00 hodin (pokud na tyto dny nepřipadá státní svátek).

Občan musí předložit doklad o zaplacení poplatku za svoz a likvidaci odpadu v obci Řitka pro příslušný rok. Za zlikvidování dovezeného odpadu se platí!!

Nebezpečný odpad je možno po telefonické dohodě na tel. čísle 318 599 115, 318 503 443, odvézt a zlikvidovat v bývalém areálu ÚVR (Ústav výzkumu rud). Také zde se za likvidaci odpadu platí, není ale třeba předkládat žádný doklad.

Dvořák Ant. - místostarosta

STAVEBNINY

Jan Mazáč

ŘITKA

V areálu stavebnin:

Veškerý stavební materiál od základů až po komín, včetně sádrokartonového a zatepovacího systému.

Závoz na stavbu.

Pondělí - Pátek: 7 : 16

Sobota 7 : 12

Provádíme stavební práce

Sádrokartony, obklady, dlažby,

zámkové dlažby, terénní úpravy a další.

Internet : www.volny.cz/staveb-ritka

E-mail: staveb-ritka@volny.cz

Tel/fax +420 318 592 198

Mobil: +420 739 308 644

Realitní kancelář

Správa a zprostředkování prodeje nemovitostí

Internet: www.ada-reality.cz

E-mail: info@ada-reality.cz

Mobil: +420 737 287 457

Tel.: + 420 318 590 501

Ze všenorské školy

- Ve spolupráci s Českým červeným křížem probíhal v jarních měsících na naší škole projekt zaměřený na výchovu k péči o zdraví. Jednotlivé akce projektu se konaly jak během vyučování, tak o víkendech a při závěrečném soustředění.

25.4. - Den s první pomocí (6. - 7. třída)

27.4. - Kurz resuscitace a umělého dýchání pod vedením specialistů
(19 žáků 4. - 9. třídy)

5.5. - Hlídky mladých zdravotníků

(4. místo v regionální soutěži Prahy 4, 5 a Prahy- západ)

24. - 31.5. - Pobyt v Krkonoších s příspěvkem a odbornou pomocí okresního studijního střediska Českého červeného kříže Praha – západ.

- Osmá třída, ve které je letos 19 žáků, navštívila Úřad práce Praha – západ. Volba střední školy a budoucího povolání je pro žáky základních škol věc nesmírně obtížná. Pomocnou ruku žákům i rodičům podává průběžná výchova k volbě povolání, která má za úkol naučit žáky objektivně ohodnotit své schopnosti a nabídnout možnosti dalšího studia. Součástí této přípravy je i pravidelný program v informačním a poradenském středisku úřadu práce pod vedením specialisty - psychologa práce.
- Ekologického dne se zúčastnily všechny třídy školy. Tradiční úklid břehu Berounky i širokého okolí školy přinesl plné pytle odpadků, takže jsme si opět ověřili, že lidí, kterým je naše životní prostředí lhostejné, je stále dost.
- Na víkendové přírodovědné soutěži Zelená stezka – Zelený list ve Vraném nad Vltavou nás reprezentovali žáci mladší i starší kategorie.
- Čtvrtáci si doplnili své znalosti z vlastivědy ve Štefánikově hvězdárně v Praze na Petříně pořadem "Země jako planeta".
- První, druhá a třetí třída uspořádaly malou akademii ke Dni matek.
- Každoročním vyvrcholením atletické sezóny je okresní přebor o Pohár rozhlasu. Na Barrandově naši školu reprezentovalo 11 borců.

V. Veselý

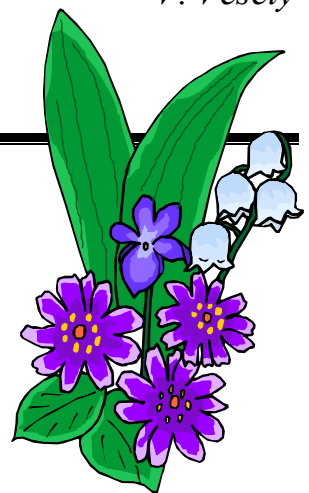
Společenská kronika

V červenci 2009 oslaví významné životní jubileum

paní Vilma Blehová

paní Bohumila Hlochová

Jubilantkám přejeme mnoho štěstí, lásky a životní pohody.

Redakce

Z historie obce Řitka a jejího okolí.

Hory zvané "Baštinské"

I když je název "Brdy" prastarý a v písemnostech se objevuje již v raném středověku, jádru tohoto pohoří patřilo až do 18. století ještě druhé jméno – "Baštiny". Na takzvaných horách Baštinských v Podbrdském kraji jsou prý nejtlustší jeleni z celých Čech, píše Bohuslav Balbín ve svém slavném popisu Čech.

Baština měla kdysi dva významy. Jednak znamenala společný obecný majetek, častěji však divoký, pralesu podobný les. Ten druhý význam pro nitro Brd plné močálů, pro jejich těžce přístupný terén, v němž byl nedostatek cest, byl zcela příznačný. Tato krajina byla přezírána již i v časech rozvíjejícího se turistického ruchu na sklonku 19. století. Příkladem mohou být slova, která v roce 1884 napsal do úvodu své geologické studie "Brda, pohoří středočeské" náš tehdejší přední geolog Jan Krejčí: "Málokterý cestovatel, který po západní železné dráze spěchá k Šumavě, má tušení, že v těchto horách, uprostřed Čech, jeví se zcela podobné půvaby horské lesní přírody jako v Šumavě. Neb co do rozsáhlosti a souvislosti lesů řadí se tato horská krajina přede všemi jinými našimi krajinami vsutku k samé Šumavě. Stýkají se zde velké hvozdy rožmitálské, zbirovsko-mirošovské, hlubošské, dobříšské a hořovické a pokrývají takřka nepřetržitě všechny hřebeny i hřbety, jakož i boky horské, i způsobují v údolích, v roklich, na vrcholech a úbočích pohledy krajinné tak půvabné, jako v kterémkoliv jiném vyšším horstvu českém".

Osmdesátá a devadesátá léta 19. století, to je přímo exploze dobře organizované turistické činnosti. V žádném jiném údobí nevzniklo v Čechách tolik rozhleden, turistických chat a značených stezek, mnohdy náročně budovaných, o literatuře ani nemluvě. Bilance této aktivity nevychází však pro Brdy v porovnání s jinými krajinami právě příznivě. Hluboké brdské lesy byly dlouho jen doménou osamělých poutníků typu Eduarda Vojana. Možná, že příčina tkvěla v dávných a tehdy ještě barvitě líčených zkazkách o nebezpečnosti těchto hvozdů. Vdala-li se dívenka za hajného někam do těchto pustin, všichni vesničané chudinku litovali. Vždyť věděli, kolik křížů a svatých obrázků je roztroušeno v lesích a nejvíce právě tam, v srdci Brd, kde se stýkala panství Zbiroh, Hořovice, Dobříš a Rožmitál. Všechny připomínaly jen samé pochmurné příběhy: zabití a oloupení pocestných a formanů nebo tragické střety lesních strážců s pytláky. Co takových příběhů bylo, kolik jich upadlo v zapomenutí. Kroniky se v tomto kraji začaly psát až velmi pozdě.

Pohlédneme-li do minulosti, jen tu a tam prozradí psaný dokument něco z těchto dramatických událostí. Jedním z nejstarších takových dokladů je listina vydaná 17. srpna 1415 panem Lvem z Rožmitálu. Tenkrát se v srdci Brd usídlila početná loupežnická banda, jejíž členové byli zběhlí žoldněři. Velmož Lev proto přikázal poddaným svého rožmitálského panství, aby na loupežníky podnikly hon. Jak dopadl, už ale nevíme. O století později, v časech strašné třicetileté války, se karta obrátila a lesy se naopak stávaly lidu podbrdská záštitou. Nesčetněkrát tam utíkali vesničané se svým skromným majetkem a stádečky dobytka, aby v hlubokých lesích přečkali nájezdy Švédů i císařských. Dokonce se ví o jednom shromaždišti těchto uprchlíků. Bylo to u prastarého dubu zvaného Bártův, mezi vrchy Tokem a Jordánem, stromu tvořícího hraniční bod čtyř

panství. Možná byl i místem, kde se 26. července 1648 sešli uprchlíci z Příbrami, kteří se oprávněně obávali posledního švédského nájezdu na město. Až do listopadu tohoto roku tu někde tábořili v houštinách a trpělivě snášeli hlad a zimu. Měli sebou i slavnou sošku Svatohorské Madony, pro niž se v nitru Brd stala svatostánkem dutina jiného věkovitého dubu. Kde asi bylo to místo? Nenapovídají snad zde něco staré lesnické mapy, kde v místech mezi prameny Červeného a Obecnického potoka čteme jména "Kalich" a "Kazatelna"?

A byli to i naši řitečtí předchůdci, kteří se v dobách vražedných a loupeživých válek ukrývali v tehdy ještě hustých a rozsáhlých okolních lesích. Vždyť zápisy dochované z těchto dob v kronikách, často obsahují onen známý slovní obrat "ves a tvrziště Řitka v této době opuštěné a pusté". Tajemné mlčenlivé Brdy. Věnce na křížích a pod obrázky. Jdete-li těmito kryptami, katakombami a chodbami lesů, přelézáte-li vrchy, vřesoviška, podrosty a balvany, nebo v zimě závěje sněhu a mraky mlh a kříšťálových pavučin za vůně poraženého dříví a kouře, chápete, že číhání na člověka a vraždění kupců, dívek a poutníků mělo zde své posvátné oprávnění starobylé loupežné vášně. Duše tohoto kraje jako by byla skryta pod tlustou pichlavou skořápkou. Mezi těmi, kdo jí dokázali proniknout, byl spisovatel Jaroslav Durych, jenž v prvních letech dvacátého století studoval na příbramském gymnaziu.

"Věnce na křížích a pod obrázky"- jak tu nevzpomenout na jiného literáta a váženého občana blízkého městečka Mníšku, který našim okolním lesům také odvedl své. Jak zde nepřipomenout Františka Xavera Svobodu a jeho sugestivní povídku Přepadení, z knihy "Z brdských lesů". Smutný příběh povozníka Jana Havlíčka z Obecnice, který se vracel přes Brdy ze Zbiroha, ale na cestě byl zavražděn lupiči. Uběhlo století. Čas mnohé změnil v myšlení i životech lidí pod naším lesem, změnil i lesy samotné. Ale snad souhrn starých stop dá citlivému člověku ještě dnes vytušit ono předivo jemných nitek, to, co se skrývá pod pojmem duše krajiny, a snad ono oslovení nezůstane již navěky bez odezvy. Buďme proto pyšní na to, že z naší obce Řitka máme po pár minutách chůze stále ještě možnost dojít do brdského lesa, a važme si toho.

Z knihy " Střední Brdy , krajina neznámá", od spisovatele a velkého milovníka brdského kraje Jana Čáky, vybral a upravil.

Dvořák Ant.

13. červen - Sv. Antonín Paduánský

V minulosti byl oblíbeným světce, platil za ochránce cestujících, za pomocníka při hledání ztracených věcí a obecně za pomocníka v nouzi. Jeho obrázek či malou sošku lidé často při sobě nosili na ochranu. Narodil se roku 1195 v Lisabonu, přízvisko Paduánský je podle italského města, kde jsou jeho ostatky uloženy. Jako patnáctiletý vstoupil do řádu sv. Augustina, později přešel mezi františkány. Roku 1221 se vydal kázat do Afriky, ale bouře zahнала jeho loď na Sicílii. Zde vstoupil nedaleko městečka Forli do kláštera sv. Pavla. Vynikal jako kazatel, pro veliký zájem věřících musel kázat i pod širým nebem. Zemřel roku 1231 a již roku 1232 byl prohlášen za svatého.

Dvořák Ant.

Padrt'ské rybníky, aneb hra na schovávanou.

Na tenhle výlet jsem se těšil již dlouhou dobu a jeho příprava nebyla jednoduchá. Sháněl jsem nedostupné mapy, které jsem studoval a porovnával s leteckými snímky na internetu. Od známých trempů a tuláků, o kterých vím, že se občas velice rádi zatoulají do vojenského prostoru "Brdy", jsem se snažil získat všelijaké rady, informace a různé zkušenosti. Od spisovatele a milovníka Brd, Jana Čáky jsem si přečetl a prostudoval knihu "Střední brdy, krajina neznámá". Konečně jsem nabytl přesvědčení, že počet mnou získaných informací je dostatečný a vše již nyní záleží jenom na mě. A tak nadešel ten den, s velkým "D". Do batohu jsem sbalil pár věcí, přidal jídlo a pití pro mne a pro svého věrného kamaráda a průvodce pejska "Bertíka". Ještě jsem přibalil

KOSMETIKA **MASÁŽE**

 PEDIKÚRA **MANIKÚRA**

WWW.RELAXACNISALONLENKA.CZ

kosmetické ošetření léčebnou francouzskou kosmetikou zn. Gernetic a Esthederm péče o obličej i bez mechanického čištění léčba akné, depilace výrobky pro domácí péči o pleť celotělové zábaly na zpevnění, zeštíhlení modelace a zpevnění poprsí masáž horkými lávovými kameny relaxační masáže

 Lenka Brožová
zdravotní sestra
K Varadovu 251, Řitka
tel. +420 604 877 650
brozova@relaxacnisalonlenka.cz

"foťák", kameru a na krk pod svetr pro jistotu zavěsil busolu. Nastartoval jsem starou škodovku a vyjel směrem na Rožmitál. Mým cílem se stala vesnička s "voňavým" názvem Skořice. Cesta příjemně ubíhala a na jejím konci mě po malém bloudění, díky chybějícím dopravním značkám (snad i kvůli utajení) uvítala již jmenovaná víska, jejíž chaloupky se v příkré stráni choulí kolem kostelíčka, jako vpozdvečer kuřátka pod svou kvočnou. Cestu vedoucí do prostoru jsem našel bez potíží. Na okraji lesa mě "zdraví" značka, "Zákaz vjezdu" a pod ní umístěná cedule "Vojenský prostor". Naštěstí je zde pro "nezvané hosty" připraveno i malé parkoviště, na kterém odstavuji své auto. Beru na záda batoh a svého pejska připínám na vodítko. Nežli zmizím v lese, všímám si ještě člověka, který kosí trávu na veliké louce táhnoucí se vysoko do stráně. Potom mě již vítá obrovská vstupní brána z ocelových trubek se zkříženými palcá-

ty a jakýmsi již špatně čitelným vojenským heslem. U brány stojí strážní budka omšelá časem a vyvrácená robustní ocelová závora, kterou strážný otevíral pomocí elektromotoru. Jsem velice opatrný. Nepozorovaně obcházím pár stavení za hranicí prostoru, zřejmě sídla zaměstnanců vojenské správy prostoru a možná i vojáků z povolání. Šlapu při okraji asfaltové cesty, připraven se před každým ukrýt v lese. Jsem překvapen, v jak výborném stavu se cesta nachází. Hluboké příkopy jsou vyčištěné, tráva v nich je posekaná a u cesty jsou i dopravní značky. Něco se mi však nezdá. Cesta místo aby mířila do údolí, které zakrývá hustá mlha tak dokonale, že není nic vidět, stoupá do kopců. Po nějaké chvíli chůze se rozhoduji. Uhýbám z cesty vpravo a sestupuji do údolí, jedině tam totiž mohou být ukryty "Padrt'ské rybníky", které chci navštívit. Po pár minutách

chůze se mi znovu staví do cesty výstražná tabule, tentokrát je na ní napsáno "Pozor dopadová plocha" a tak se s pejskem motáme mezi krátery prorostlými vonícími modrými květy mateřídoušky a žlutě kvetoucí "mochnou", které jsou ostatně důkazem toho, že se zde již dlouhou dobu nestřílelo, což mě uklidňuje. V mé hlavě však stále panují pochybnosti. Vše je totiž jinak a nic neodpovídá mé představě, kterou jsem si prostudováním získaných materiálů vytvořil. Hlavní chybou je, že na mojí nepřesné mapě nejsou vyznačeny vrstevnice a tak se podle ní nedá posoudit tvar krajiny. Uvažuji, zda když půjdu podle busoly, nepostaví se mi někde do cesty močál, anebo neproniknutelná křoviska? Jsem zoufalý, v rozhledu po kraji brání ještě navíc mlha, a jestliže zabloudím, nemusím rybníky, na které se tolik těším za celý den vůbec najít a mohu mít problém i s návratem. Napadá mě spásná myšlenka. Vrátím se a pokusím se pohovořit s mužem, kterého jsem na začátku své cesty viděl kosit trávu. Vracím se. Muž stále pracuje a velikými rozmachy kosou pokládá na zem široký pruh trávy. Zdravím, muž se otáčí a opírá se o kosu. Oslovuji ho. "Prosím Vás, mohu se na něco zeptat". Muž pokývnutím hlavy souhlasí. Ptám se, zda cesta, po které jsem před chvílí šel podle své nedokonalé mapy vede k "Padrt'ským rybníkům". Muž chce vidět mapu a já mu ji ochotně ukazuji. Říká, "nejdříve bude cesta asi čtyři kilometry stoupat až na vrchol kopce, potom zahne v pravém úhlu doprava a asi po dvoukilometrové chůzi s kopce budete u dolejšího rybníka". Jsem nadmíru spokojen a jáším, protože není nic ztraceného a já uvidím své rybníky. "Ale já bych tam teď nechodil", říká můj rádce. "Celý prostor je nyní hlídán, prý kvůli ruským špiónům, které velice zajímá místo, kde se má stavět americký radar a když vás chytí, budete mít problém a můžou Vám dát pokutu až 5.000 Kč." Odpovídám mu: "Chystám se sem podívat již celá léta, a když tady ten blbej radar opravdu postaví, tak já ty rybníky již nikdy neuvidím a tak se tam dnes jdu podívat za každou cenu". "Jsem ze Řitky, což je vesnice na druhém konci Brd, ale vzdušnou čarou to od Vás není zase tak daleko a s tou stavbou radaru mě naši politici, kteří na názor lidí neberou ohled, vyloženě s---u". Po tomto mém "ostrém" proslovu jeho oči zvláště zazářily a já pochopil, že jsem si ho tímhle výrokem definitivně získal. Teprve nyní jsme si otevřeně a docela příjemně popovídali. "Vyhýbej se všem vozidlům, lidem a zvláště lesákům, ty jsou nejhorší. Staví se Ti naoko, ale jak od nich poodejdeš, ihned volají mobilem vojenskou policii a ta potom musí konat, i kdyby se jim vyjet a zasáhnout nechtělo". "Když Tě náhodou chytí, vše zapírej, lži a říkej, že jsi na houbách a zabloudil jsi". Dostávám ještě plno užitečných rad o cestách a o krajině. Loučíme se spolu a je mi popřána šťastná a úspěšná cesta. Jsem spokojen, ztratil jsem sice asi hodinu času, ale zato získal jistotu, spoustu cenných informací a to jistě není k zahození. Jsem znovu na cestě, zadýchán šlapu zostra do kopce, náhle zaslechnu kvílivý zvuk motoru nákladního automobilu, přeskakují příkop a mizím v lese. Po cestě projíždí vojenská Tatra naložená kmeny stromů. Vracím se zpátky na cestu. Po chvíli chůze mne upoutává při kraji cesty bronzová tabulka připevněná na větším kameni. Nápis na ní mi říká, že zde stál statek rodiny "XY", jejíž generace zde žily a hospodařily po 300 let, až do začátku druhé světové války, kdy Němci vojenský prostor rozšířili, zdejší obyvatele vystěhovali a jejich domovy zbourali. Po statku zde zbyla pouze hromada kamení a v trní pár starých ovocných stromů s červenými "panenskými jablíčky", která ochutnám až navečer při zpáteční cestě a musím říci, že chutnala znamenitě. Z prohlížení tohoto místa mne najednou vyruší zvuk motoru. Osobní auto je již blízko a jede zřejmě rychle.

Najednou nevím kam skočit. Asi čtyři metry přede mnou vede do lesa cesta, vbíhám na ni a za mnou na vodítku běží můj pes. Cesta je pokryta žlutavým mokrým jílem, nohy mi ujždějí a dál již pokračuji kaluží po zadní části těla a za mnou stejným způsobem jede pes. Stačím ještě pootočit hlavu a všimnout si projíždějícího auta. Byla to vojenská policie, trnu hrůzou, zda si nás všimli, ale motor terénního auta zůstává v otáčkách a jeho zvuk se pomalu ztrácí v dáli. Tentokrát jsem měl opravdu namále. Vstávám, jsem samý jíl, ale nemá cenu ho odstraňovat, až uschne tak ho odrolím. Pokračuji v cestě, les končí a kolem mne je z obou stran louka. Stále vyhlížím místo, kde se schovat, kdyby znovu něco jelo, ale mám tentokrát štěstí a asi kilometrový úsek cesty loukou jsem bez potíží rychle přešel a je zde znovu les. Jsem na vrcholu stoupání a cesta odbočuje prudce doprava a dál již půjdu z kopce. Po nějaké chvíli vcházím do mlhy, která se pohybuje vlivem slabého vánku a tu a tam mi občas odhalí pohled na okolní krajinu. Je to jako v pohádce, jenom místo zlého čaroděje a ježibaby na mne občas z mlhy vykouknou opuštěné a zdemolované vojenské stavby. Necháávají mě ale v klidu, kvůli nim jsem nepřišel, zato mě potěší, když se přede mnou v mlze zaleskne hladina dolního "Padrtského rybníka".

Po chvíli chůze jsem na místě, na které jsem se tolik těšil. Vše je ale zase jinak nežli v mých představách. Stojím na náplavce pod hrází. Rákosí kolem mne se pohybuje v lehounkém vánku a tiše šumí, malé zelenavé vlnky u mých nohou mne tichounce zdraví svým šploucháním a z mlžného závoje a mlžných vírů nad hladinou k mému uchu doléhá tisíceré káchání kachen. Vidím jenom malou část rybníka a pohybující se mlha mi občas poodhalí vzdálený, rákosím porostlý ostrůvek v jeho středu. Celá tahle přírodní scenérie, kterou jsem vůbec nečekal, ve mě vyvolává melancholickou náladu. Jinak to ale vidí můj pes, láká ho, jako správného "bíglu" kachní káchání a tak si jde zaplavat. Ještě že je na čtyřmetrovém vodítku. V žaludku mě začíná kručet a ozývá se hlad a tak usedám na kámen a spolu s "Bertíkem" lehce poobědváme. Pokračuji v cestě, moje nohy došlapují na dlažbu ze žulových kostek, spáry mezi kostkami jsou zarostlé travou a tak se přede mnou, ale i za mnou táhne do dáli zelená čtverečkovaná mozaika. Proč je cesta vydlážděna žulou, je mi jasné až po chvíli, to proto, že po ní ještě v dobách nedávných jezdila pásová vozidla, jejichž druh nechci jmenovat. Okraje cesty lemují staleté duby, jejichž listí má již žlutavou barvu nadcházejícího podzimu. Při pohledu na ty krásné stromy si mezi nimi dokážu představit polní cestu s koňským potahem jedoucím k vesničce "Padrt", rozkládající se pod hrází dolejšího rybníka, kterou v roce 1952 již bohužel také pohltil vojenský prostor a dnes již po ní není památky. Netrvá dlouho a přicházím k hrázi, která rozděluje oba rybníky. Hořejší rybník je daleko větší, u hráze je přivázána pramice, na jejíž sedátko na chvíli usedám. Můj pes se znovu koupe. Je stále stejně mlhavo a tak jsou břehy tohoto rybníka v nedohlednu. Přemýšlím co dál. Chci ještě v lese u hořejšího rybníka najít trosky "Teslínského kláštera" ze 13. století, o kterých ve své knize mluví Jan Čáka. Podle mé mapky se nacházejí pár set metrů nad pramenem většího potoka, který se vlévá do horního rybníka při straně, po které právě jdu asi v jeho jedné polovině a tak se vydávám po lesní cestě vedoucí podle břehu rybníka, tenhle jeho přítok najít. Asi po kilometru a půl chůze slyším bublání vody, vše nasvědčuje tomu, že je to mnou hledaný potok a tak zamířím podle jeho toku přímo do lesa. Les je smíšený a je zcela ponechán svému osudu, takže je to vlastně prales. Země je zde vlhká a místy je i močál. Z mlhy přede mnou se vynořují mezi zdra-

vými vzrostlými stromy strašidelná pokroucená torza mrtvých ztrouchnivělých stromů. Mnohé z nich ještě stojí a na jejich polomrtvých tělech již cizopasí lišejníky, mechy a obrovské choroše. Vysoká tráva brání mým nohám v chůzi, mé boty zapadají často do bahna. Potok, jehož tok sleduji, se pomalu úží a nakonec se rozdělí na několik stružek, které po pár metrech zanikají ve vysoké trávě této tajemné až strašidelné krajiny. Jestliže je toto pramen potoka, trosky zmíněného kláštera by se měli nacházet na vyvýšenině vzdálené asi dvě stě metrů od tohoto místa, ve směru ve kterém jsem podle potoka šel. Bloumám po okolí, ale žádnou vyvýšeninu nenacházím. Pomalu s postupem času, se vzdávám touhy zříceninu kláštera najít a rozhoduji se pro návrat. Zamotal jsem se v tomto mlhavém lese tak dokonale, že si nejsem jistý směrem návratu. Vyjímám z batohu mapu a pomocí busoly ji orientuji v krajině. Jsem mile překvapen, můj orientační odhad souhlasí se směrem, který jsem pomocí mapy s busolou určil. Asi po půlhodině chůze jsem již znovu zpět na místě, odkud jsem vyšel. Chci se ještě podívat na břeh rybníka, který od lesní cesty odděluje pás vzrostlého lesa a rákosí, ale na hranici rákosí se země pode mnou začíná povážlivě houpat a kolem mých bot z ní vystřikují praménky vody a tak zanechávám i tohoto pokusu a raději se vracím. Je kolem třetí hodiny odpolední a blížím se znovu k hrázi rozdělující oba rybníky a právě zde se začíná dít zázrak. Mlhou přede mnou prosvítla sluneční záře, paprsky slunce náhle pronikají mlhou všude okolo mne a lesní velikáni vytvářejí s jejich pomocí v této šedivé nicotě fantastické obrazy, prozářené barvami podzimu. Slunce vyhrává svůj souboj s mlhou, ta se ve velikých chuchvalcích trhá, víří nad krajem, rybníky a rychle mizí. Jsem znovu na hrázi mezi rybníky. Nastala úžasná změna, na modré obloze září slunce. Přečezám po hrázi s mohutnými duby, ze které se otevírají nádherné výhledy na rybníky, ale i do celého kraje. Fotografuji. Po prokřehlém dopoledni mi sluníčko nyní vynahrazuje to, co doposud zameškalo. Je nádherné teplé odpoledne. Vysoká polosuchá tráva, kterou je porostlá hráz láká k ulehnutí a odpočinku. Mám dost času a tak lehce podléhám tomuto vábení a končím v jejím "travnatém" objetí. Kupodivu se mu nebrání ani můj pes a spokojeně uléhá vedle mne. Moje tělo se přímo koupe v té teplé lázni posluš slunce. Je mi velice příjemně. Pozoruji vodní ptactvo na březích rybníka, kachny, labutě, volavky, jsou ale ode mne daleko. Náhle za sebou uslyším zasvištění křídel a nade mnou se přenesou letící labutě. V obrovské výšce nad rybníkem krouží dva velcí draví ptáci, jejichž výrazné pískání občas prořízne zdejší ticho. Dlouho pozoruji jejich hravé dovádění a volnost v prostoru a závidím jim. Pod hladinou se občas mihne zlatavý záblesk plující ryby a ozve se zašplouchnutí zčeřené vody. Ležím s přivřenýma očima a vychutnávám si tenhle přírodní klid. Uvědomuji si, že vlastně již ani nevím, jak takové ticho v přírodě vypadá. Jako bych to svými úvahami o řvoucích motorech kamionů a motocyklů řítících se po dálnici kolem naší obce, přivolal. Moje uši náhle začínají v tom přírodním tichu vnímat cizí zvuk, ano, je to zvuk motoru automobilu, který se rychle blíží. Náhle motor zpomalí otáčky, zhasíná, bouchnutí dveří a klid. Potom se ozve zvuk přibližujících se kroků v drobném kamení pod hrází rybníka. Ležím obklopen vysokou travou a zatím na mě není vidět. Uklidňuji svého psa, který kupodivu poslouchá. Kroky se ozývají z velmi blízké vzdálenosti. Opatrně zdvím hlavu a dívám se přes trávu, kdo to vlastně přichází. Zjišťuji, že je to asi třicetiletý muž oblečený v maskáčích a je již velice blízko. Náhle se do ticha rozlehne zvonění mobilu. Naštěstí ne mého, kroky se zastaví a nastává nekonečný telefonní rozhovor. Nechtěně poslouchám a podle rozhovoru

je mi jasné, že tenhle muž zde není kvůli mně. Kdyby tušil, že ho někdo poslouchá, určitě by takhle nemluvil. Rozhovor je nekonečný, již to několikrát vypadá, že je hovor u konce, ale vždy se znovu rozproudí. Konečně konec. Kroky se vzdalují a já jsem šťasten. Bouchnutí dveří, kvílivý zvuk startéru, motor naskakuje a jeho zvuk pomalu zaniká v hloubi brdského lesa. Nad krajem znovu zavládne klid a já si mohu ještě dále tuhle pohodu a nádheru užívat. Nechce se mi, ale nedá se nic dělat, musím začít myslet na návrat a tak moje nohy znovu šlapou po stejné cestě, tentokrát v opačném směru. Všechno je ale zase úplně jiné nežli dopoledne, tentokrát to odpovídá mým představám. A tak si vychutnávám všechny ty krásné výhledy na rybníky, na které jsem se tolik těšil. Blíží se podvečer a za mými zády se již slunce pomalu kloní k obzoru. Předě mnou doslova svítí v poslední sluneční záři pásmo nejvyšších brdských vrcholů. Paprsky slunce rozsvěcují na vrcholech tu nejfantastičtější kombinaci barev podzimního listí, která září do kraje. Příroda se pomalu ztišuje a nastává naprostý klid a ticho. Zůstávám v úžasu stát a sleduji tu nádhernou, úchvatnou přírodní scenérii a jsem rád, že jsem to právě já, kdo ji může pozorovat. Cesta mi při téhle činnosti pochopitelně ubíhá velice pomalu, ale nakonec znovu stojím před ocelovou bránou se zkříženými palcáty a nečitelným vojenským heslem. Procházím jí a jsem venku z vojenského prostoru. Mezi stromy z parkoviště prosvítá bílá barva mého auta. Velká hra na schovávanou skončila. Odmykám vůz a i s pejskem usedám. Chvilí odpočíváme a dělíme se o vše, co nám zbylo k snědku. Odjíždíme. Sbohem krásné "Padrtšské rybníky", sbohem brdské vrcholy, sbohem vesničko Skořice a možná zase někdy!

Na pár fotografií z tohoto mého toulání se můžete od 1. července podívat ve vývěsce obecního úřadu.

Dvořák Ant.

Přijďte si k nám pro nové kolo

**Kola
Štorek
Řevnice**

e-mail: storek@kola-sport.cz

www.kola-sport.cz

tel. 2 5772 13 13

Komenského 92

Řevnice

po-pá 8-18

čt 8-20

so 8-12

ne 14-17 duben - srpen

KOLA
horská
trekingová
silniční
dětská

JÍZDNÍ KOLA

**PŘÍSLUŠENSTVÍ
NÁHRADNÍ DÍLY**

platební karty

splátkový prodej i bez navýšení

AUTHOR

MERIDA

SPECIALIZED

HARO

RAVO

Jak jsme volili

Volby do Evropského parlamentu konané na území České republiky ve dnech 5. 6. - 6. 6. 2009 - Obec: Řitka

číslo	název	celkem	v %
1	Libertas.cz	3	1.23
2	Křesť.demokr.unie-Čs.str.lid.	6	2.46
3	Věci veřejné	11	4.52
4	Občanská demokratická strana	131	53.90
5	Suverenita	12	4.93
6	Volte Pr.Blok-www.cibulka.net	0	0.00
7	Sdruž.pro rep.-Republ.str.Čsl.	0	0.00
8	Česká str.národ.socialistická	1	0.41
9	Evropská demokratická strana	3	1.23
10	Strana svobodných demokratů	0	0.00
11	Demokratická Strana Zelených	3	1.23
12	Česká strana národně sociální	0	0.00
13	Národní strana	0	0.00
14	SDŽ-Strana důstojného života	0	0.00
15	Humanistická strana	0	0.00
16	Moravané	0	0.00
17	Spojení demokraté-Sdruž.nezáv.	0	0.00

číslo	název	celkem	v %
18	Liberálové.CZ	0	0.00
19	Strana demokracie a svobody	1	0.41
20	Nejen has. a živn. s uč. do E.	3	1.23
21	Komunistická str.Čech a Moravy	15	6.17
22	"STAR.A NEZ.-VAŠE ALTERNATIVA"	4	1.64
23	Strana svobodných občanů	3	1.23
24	SNK Evropští demokraté	6	2.46
25	Balbínova poetická strana	0	0.00
26	Strana zelených	4	1.64
27	Koruna Česká (monarch.strana)	2	0.82
28	Lidé a Politika	0	0.00
29	"Strana soukromníků ČR"	0	0.00
30	Zelení	0	0.00
31	Dělnická strana	2	0.82
32	NEZÁVISLÍ	1	0.41
33	Česká str.sociálně demokrat.	32	13.16

Zajímavost

V pátek 12. 6. jsem jel ranním spojem v 5:06 do Prahy. Je už celkem dobré světlo, a tak nebylo možné přehlédnout početnou rodinku divokých prasat, jak se spokojeně prochází na louce mezi hřbitovem a silnicí do Líšnice.

Něco je však vyrušilo a oni se docela velkou rychlostí začali přesunovat směrem k houštině, která je blíže k dálnici. Nevím, kdyby je v tu dobu někdo potkal, asi by zle dopadl.

Podobný případ se udál na Liberecku.

Bachyně zahнала ženu na strom, myslivci před divočáky varují

Bachyně zahнала o víkendu na strom ženu nedaleko obce Zdislava v Libereckém kraji. Myslivci v té souvislosti varují, aby si lidé dávali při svých toulkách v lesích pozor na divoká prasata. Nabádají zejména výletníky a houbaře. Informoval o tom Zdeněk Besta z Asociace profesionálních myslivců.

"Bachyně svá selata brání a může na člověka zaútočit. Nebezpečné je především prolézání houštin, kde se divoká prasata ve dne ukrývají," upozornil Besta. Doplnil, že divoká prasata jsou přemnožena.

Žena ve středním věku vyšplhala na Bukové hoře před bachyní na strom asi do výšky dvou metrů a strávila tam zhruba hodinu. Pokusila se slézt, ale divoké prase se vrátilo, a tak se žena znovu vrátila na větve. Mobilem zavolala na policii a policisté se obrátili na správce honitby a lesníka.

"Když jsme ženu našli, bachyně již na místě nebyla. Pravděpodobně jsme ji při hledání ženy vyrušili. Pokud někdo narazí na divočáka, ať se snaží nevystrašit ho a velmi pomalu odejde," uvedl lesník. Pokud chodí turisté do lesů se psy, pak bachyně napadnou většinou psy.

Volně pobíhající psi v nebezpečí

Například v roce 2004 zahnal divoké prase pod ještědským hřebenem na útěk ženu se dvěma německými ovčáky. Jednomu psovi udělalo svými kly dvě tržné rány. Volně pobíhající psi bez vodítka se ocitají ve velkém nebezpečí, pokud objeví úkryt, kde se bachyně starají o mláďata.

"Také turisté ať se v lese nyní raději vyhýbají místům, odkud se ozývají zvířecí zvuky. Jinak jim hrozí napadení bachyní," řekl zkušený myslivec z Liberecka Jiří Černý. Divoké prase váží až sto kilogramů a dokáže člověka vážně poranit. Při souboji používá především špičáky a obrovskou sílu rypáku. Černý pamatuje i na neštěstí, při němž postřelený divočák zaútočil na lovce. Muž po úrazu páteře ochrnul.

Podle Besty jsou divoká prasata přemnožená. K letošnímu 31. březnu v Libereckém kraji žilo kolem 1900 divočáků a v lovecké sezoně 2008 až 2009 jich myslivci odstřelili 4660.

VV - Podle serveru Novinky.cz